

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-38)

Jan (1) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்கனே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 12
4. முமுக்ஷுப்படி 15
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....21
6. திருமாலை 27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 15)

12. முக்தாநாம் பரமாகதி:

குறிப்பு - இந்தத் திருநாமத்தின் பாஷ்யம் சற்றே விரிவாக உள்ளதைக் காணாலாம். அத்வைதம் முதலான பல வாதங்களைத் தள்ளி, தனது கருத்துக்களைப் பட்டர் இங்கு நிரூபிக்கிறார்.

அனைவர்க்கும் உயர்ந்த எஜமானனாக உள்ள அவனே அடையப்படும் இலக்காக உள்ளான். முக்தி பெற்ற ஜீவன்கள் அடையும் இலக்காக இருக்கிறான். அறியாமை காரணமாக கர்ம பந்தங்களில் சிக்கி, அதிலிருந்து முற்றிலுமாக விடுபட்டவர்களே முக்தர்கள் எனப்படுகின்றனர். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கௌஷீதகீ உபநிஷத் (1-4) - தத் ஸுக்ருத துஷ்க்ருதே தூநுதே - உபாஸகன் தனது புண்ணிய பாவங்களை உதறுகிறான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-13-1) - அச்வ இவ ரோமாணி விதூய பாபம் - குதிரை தனது பிடரி முடியை உதறி தூசிகளைத் தள்ளுவது போன்று, இவன் தனது பாவங்களைத் துறக்கிறான்.
- முண்டக உபநிஷத் (3-1-3) - புண்ய பாபே விதூய - புண்ணியத்தையும் பாவத்தையும் தள்ளுகிறான்.
- முண்டக உபநிஷத் (3-2-1) - ததா வித்வான் நாம ரூபாத் விமுக்த: - நன்கு அறிந்த உபாஸகன் நாம ரூபங்களில் இருந்து விடுபடுகிறான்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (1-4) - ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்யதே ஸர்வபாசை: - எம்பெருமாளை அறிந்தவுடன் பந்தங்களில் இருந்து விடுபடுகிறான்.
- முண்டக உபநிஷத் (2-2-8) - பித்யதே ஹ்ருதய க்ரந்தி: - இதயத்தைப் பிணைக்கும் முடிச்சு அவிழ்கிறது.
- கீதை (7-14) - மாயாமேதாம் தரந்தி தே - ஸம்ஸாரமாகிய மாயையைக் கடக்கின்றனர்.

- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (335-40) - ஏ ஹீநா: ஸப்ததசாபி: குணை: கர்மபிரேவ ச கலா: பஞ்சதசா த்யக்த்வா தே முக்தா இதி நிச்சய: - பதினேழு குணங்கள் மற்றும் கர்மங்களுடன் உள்ள ஒருவன் அவற்றைக் கைவிடும்போது, பதினைந்து கலைகளைக் கைவிட்டவனாக, முக்தி அடைந்தவனாக ஆகிறான் என்பது நிச்சயம் - என்றது

யார் ஒருவன் ஸம்ஸாரத்தின் பிடியில் இருந்து விடுபடுகிறனோ அவன் மிக உயர்ந்த ஆத்மாவான ஸர்வேச்வரனை ஒத்த நிலையை அடைகிறான் என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. ஒத்த நிலை என்பது - எல்லையற்ற ஞானம், ஆனந்தம், பாவங்கள் அற்ற தன்மை தொடக்கமாக ஸத்யஸங்கல்பம் உள்ளிட்ட எட்டு குணங்கள் போன்றவையாகும்.

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-5) - திவ்யேந சக்ஷுஷா மனஸா ஏதாந் காமாந் பச்யந் ரமதே - விரும்பிய பொருளைத் தனது திவ்யமான கண்ணாலும் மனதாலும் கண்டு மகிழ்கிறான்.
- முண்டக உபநிஷத் (3-1-3) - நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யம் உபைதி - பாவங்கள் நீங்கப் பெற்று பரமாத்மவைப் போன்று ஆகிறான்.
- கீதை (14-2) - மம ஸாதர்ம்யம் ஆகதா - என்னைப் போன்றே ஆகின்றனர்.
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (4-4-7) - ஏவம் அபி உந்யாஸாத் பூர்வபாவாத் அவிரோதம் பாதராயண: - முக்தி பெற்ற ஜீவன்கள் தங்களது சரீரத்தில் ஸத்வகுணம் மேலோங்க, பரமாத்மாவை ஒட்டிய சரீரம் பெறுகின்றனர்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-26-2) - ஸ ஏகதா பவதி - அவன் ஒன்றாகிறான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-3) - ஜக்ஷத் க்ரீடந் ரமமாண: - அவன் உண்கிறான், விளையாடுகிறான், அநுபவிக்கிறான்.
- தைத்திரீய ப்ருஹுவல்லீ (10) - காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சரந் - எதை வேண்டுமோ அதை அனுபவித்து, எந்த உருவம் வேண்டுமோ அதனை அடைந்து, எம்பெருமான் பின்னே செல்கிறான்.
- கௌஷீதகீ உபநிஷத் (1-5) - தம் ப்ரஹ்ம கந்த: ப்ரவிசதி தம் ப்ரஹ்ம ரச: ப்ரவிசதி - ப்ரஹ்மத்தின் சுவையும் நறுமணமும் அவனுள் ப்ரவேசிக்கிறது.
- கௌஷீதகீ உபநிஷத் (1-4) - தம் ப்ரஹ்ம அலங்காரேண அலங்குர்வந்தி - ப்ரஹ்மத்தைப் போன்றே இவனையும் அலங்கரிக்கின்றனர்.
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (4-4-12) - த்வாதசாஹவத் உபய வீதம் பாதராயண: - முக்தர்கள் இரண்டு ரூபம் (சரீரம் கூடிய நிலை, சரீரம் அற்ற நிலை) பெறுவதாகப் பாதராயணர் கூறுகிறார்.

இந்தத் திருநாமத்தில் உள்ள முக்தாநாம் என்ற பதம் பன்மையில் உள்ளதால், முக்தி பெற்ற ஜீவர்கள் பலர் உள்ளனர் என்றும், அவர்கள் வெவ்வேறு என்றும் அறியலாம். இதனை கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- முண்டக உபநிஷத் (3-2-6) - பராம்ருதாத் பரிமுச்சயந்தி ஸர்வே - அவர்கள் பரமபுருஷனின் அருளால் மோகஷம் அடைகின்றனர்.
- புருஷஸூக்தம் - மஹிமாந: ஸசந்தே - பரமபுருஷனை உபாஸிப்பவர்கள் உயர்கிறார்கள்.
- கீதை (14-2) - ஸாதர்மயம் ஆகதா: - என்னைப் போன்ற குணங்கள் கொள்கின்றனர்.
- கீதை (10-10) - மாம் உபாயந்தி தே - என்னையே அடைகின்றனர்.

இங்கு திருநாமங்கள் 15, 517 மூலம் எம்பெருமானே சாஷி என்றும், அவன் முக்தர்களால் அடையப்படும் இலக்கு என்றும் கூறப்படுவதால், எம்பெருமானுக்கும் முக்தர்களுக்கும் வேறுபாடு உள்ளதைக் காணலாம். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- முண்டக உபநிஷத் (3-1-2) - ஜுஷ்டம் யதா பச்யத்யந்யம் ஈசம் அஸ்ய மஹிமாநம் இதி வீதசோக: - உபாஸகன் தன்னைக் கண்டதால் எம்பெருமான் மகிழ்ச்சி அடைவதைக் கண்டு, அவனது மேன்மையை உணர்ந்து, தானும் தனது துன்பங்களை விலக்குகிறான்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (1-6) - ப்ருதக் ஆத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா - நியமிக்கப்பட்ட ஆத்மாவும், நியமிக்கும் பரமாத்மாவும் வேறு என்று எப்போது உணர்கிறானோ.
- முண்டக உபநிஷத் (3-2-8) - புருஷம் உபைதி திவ்யம் - திவ்யமான பரமபுருஷனை அடைகிறான்.
- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ - ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - முக்தி பெற்ற ஜீவன் எங்கும் உள்ள ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்ந்து ஆனந்தம் அடைகிறான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-2) - பரம் ஜ்யோதிருப ஸம்பத்யா - ஜ்யோதிமயமான பரமபுருஷனை அடைகிறான்.
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (1-3-2) - முக்த உபஸ்ருப்ய வ்யபதேசாத் ச - முக்தர்களால் பரமாத்மா அடையப்படுகிறான்.
- மஹாபாரதம் (சாந்தி பர்வம் 352-14, 15) - ஸ ஹி நாராயணோ ஞேய: ஸர்வாத்மா புருஷோ ஹி ஸ ந லிப்யதே மலைச்சாபி பதமபத்ரம் இவ அம்பஸா கர்மாத்மா து அபரோ ய: அஸௌ மோகஷ பந்தே: ஸ யுஜ்யதே ஸ ஸப்த தசகேநாபி ராசிநா யுஜ்யதே து ஸ: - அவனே நாராயணன்; அவனை உயர்ந்த புருஷனாகவும், அனைத்து ஆத்மாக்களின் அந்தர்யாமியாகவும்

அறியவேண்டும். தாமரை இலையானது தண்ணீரால் எப்படி நனைக்கப்படுவதில்லையோ அது போன்று இவன் எந்தத் தோஷங்களாலும் தீண்டப்படுவதில்லை. இதற்கு மாறாக உள்ள ஜீவன், கர்மாத்மா என்று கூறப்படுகிறான். அவன் பந்தங்களாலும், மோசடித்தாலும் பாதிக்கப்படுகிறான். பதினேழு தன்மைகளால் பீடிக்கப் படுகிறான்.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 38)

அதிகரணம் - 23 - பூம்ஜ்யாயஸ்த்வாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - சாந்தோக்யத்தில் கூறப்பட்ட பூர்ணமான வைச்வாநர உபாஸனமே சரியானது என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-3-55 பூம்ந: க்ரதுவத் ஜ்யாயஸ்த்வம் ததா ஹி தர்சயதி

பொருள் - பூர்ணமான உபாஸனமே உயர்ந்தது; இப்படியே ச்ருதியும் கூறுகிறது.

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-11-1) - ப்ராசீநசால ஒளபமந்ய: - ப்ராசீநசாலன் ஒளபமந்யுவின் புத்திரன் - என்று கூறும் வரி தொடக்கமாக, வைச்வாநர வித்யை கூறப்படுகிறது. இங்கு வைச்வாநரனாகிய பரமபுருஷன் தனது சரீரமாக மூன்று உலகங்களைக் கொண்டுள்ளான்; ஸ்வர்க்கம், சூரியன், வாயு, ஆகாயம், தண்ணீர் மற்றும் பூமியைத் தனது உடல் அவயவங்களாகக் (உறுப்புகள்) கொண்டுள்ளான் என்று கூறப்பட்டு, அவனே உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்று கூறப்படுகிறான். மேலும் இங்கு ஸ்வர்க்கம் = தலை, சூரியன் = கண்கள், காற்று = ப்ராணன், ஆகாசம் = ஸந்தேஹம் (சரீரத்தின் நடுப்பகுதி), நீர் = மூத்திரப்பை, பூமி = பாதங்கள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

சந்தேகம் - இங்கு மூன்று உலகங்களையும் தனது அவயவங்களாகக் கொண்ட இவனது அவயவங்களில் உபாஸனம் விதிக்கப்படுகிறதா, அவயவங்களுக்கு பூர்ணமான வைச்வாநரனுக்கு உபாஸனம் விதிக்கப்படுகிறதா, பூர்ணமான வைச்வாநரனுக்கு மட்டுமே உபாஸனம் விதிக்கப்படுகிறதா? இதில் எதில் சரியானது?

பூர்வபக்யம் - அவயவங்களின் உபாஸனமே இங்கு கூறப்படுகிறது. எப்படி? தொடக்கம் முதலாக இப்படியே உபதேஸிக்கப்பட்டது. இப்படியே சாந்தோக்யமும் கூறுகிறது. கேகய நாட்டின் அரசனும், வைச்வாநர வித்யையில் ப்ரஸித்தி

பெற்றவனும் ஆகிய அச்வபதி என்பவனை ஒளபமந்யுவின் புத்திரர்கள் மற்றும் ஆறாவதாக உத்தாலகன் போன்றோர் சென்று வழிபட்டார்கள். அவனிடம் சாந்தோக்கிய உபநிஷத் (5-11-6) - ஆத்மான மேவேவம் வைச்வாநரம் ஸம்ப்ரத்யத்யேஷி தமேவ நோ ப்ரூஹி - நீங்கள் இந்த வைச்வாநரனையே ஆத்மாவாக உபாஸனை செய்கின்றீர்கள், அதனைப் பற்றி எங்களுக்கு உபதேஸிக்க வேண்டும் - என்று கேட்டனர். அவர்கள் அவனிடம், “நாங்கள் ஸ்வர்க்கலோகம் முதலானவற்றையே வைச்வாநரனாக உபாஸிக்கிறோம்”, என்று கூறினார்கள். இப்படியாகக் கூறிய ஒவ்வொருவரிடமும் அவன், தலை உள்ளிட்ட ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் தனித்தனியாக உபாஸிக்கும்படிக் கூறி, இவ்விதம் தனித்தனியாக உபாஸிக்கும்போது உண்டாகின்ற பலன்களைத் தனித்தனியாகக் கூறினான். இந்தப் பலன்களை சாந்தோக்கிய உபநிஷத் (5-12-2) - அத்த்யந்நம் பச்யதி ப்ரியம் பவத்யஸ்ய ப்ரஹ்மவர்சஸம் குலே ய ஏதம் ஏவம் ஆத்மானம் வைச்வாநரம் உபாஸ்தே மூர்த்தா த்வேஷ ஆத்மந: - இந்த வைச்வாநரனைத் தனது ஆத்மாவாகவே கொண்டு யார் உபாஸிக்கிறானோ அவன் நல்ல உணவை உண்கிறான், நீ உபாஸிக்கும் ஸ்வர்க்கலோகம் என்பது வைச்வாநரனின் தலை எனப்படுகிறது - என்று கூறியது. மேலும் சாந்தோக்கிய உபநிஷத் (5-12-1) - ஏஷ வை ஸுதேஜா ஆத்மா வைச்வாநர: - இந்த தேஜஸே பரமாத்மாவான வைச்வாநரன் - என்று பலவிதமான உபாஸனங்களில் உபாஸிக்கப்படுவது வைச்வாநரனே என்பதாகக் கூறியது. ஆகவே அவயவங்களின் உபாஸனமே கூறப்பட்டது.

மேலும் ஓர் இடத்தில் சாந்தோக்கிய உபநிஷத் (5-18-1) - யஸ்த்வேதமேவம் ப்ராதேச மாத்ரம் அபிவிமானமாத்மானம் வைச்வாநரம் உபாஸதே - யார் ஒருவன் குறிப்பிட்ட பகுதியில் உள்ளவனாக வைச்வாநரனை உபாஸிக்கிறானோ, அந்த வைச்வாநரன் எல்லையற்றவனோ - எனப்பட்டது. இதன் மூலம், ஆகாயம் போன்றதால் வரையறுக்கப்பட்ட வைச்வாநரனின் தலைப்பகுதி போன்ற அவயவங்களின் உபாஸனை கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம். இதன் மூலம் அவயவங்களுடன் கூடிய பூர்ணவைச்வாநர உபாஸனம் உணர்த்தப்பட்டது.

மேலும் ஒரு பூர்வபக்ஷி கூறுவது - பூர்ணமான வைச்வாநர உபாஸனமும் கொள்ளவேண்டும் என்பதாகும். இதனை சாந்தோக்கிய உபநிஷத் (5-18-1) - யஸ்த்வேதமேவம் ப்ராதேச மாத்ரம் அபிவிமானமாத்மானம் வைச்வாநரம் உபாஸதே ஸ ஸர்வேஷு லோகேஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு ஸர்வேஷு ஆத்மஸு அந்நமத்தி - எல்லையற்றவனாக இருந்தபோதிலும், ஆகாசம் போன்றவற்றால் வரையறுக்கப்பட்டுக் கூறப்பட்ட வைச்வாநரனாகிய பரமாத்மாவை உபாஸிப்பவன், அனைத்து உலகங்களின் உணவை (இன்பத்தை) உட்கொள்கிறான்; அனைத்து உயிர்களிலும் இதனைக் காண்கிறான் - என்று

பலனாகக் கூறியது. இதன் மூலம் மஹாவாக்யபேதம் உண்டாகாதா என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு உதாரணம் கூறுகிறார். பூமவித்யையின் தொடக்கத்தில் நாமங்கள் முதலான உபாஸனங்கள் கூறப்பட்டு, அவற்றின் பலன்களும் கூறப்பட்டன. அதன் பின்னர் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-16-1) - ஏஷ து வா அதிவததி ய: ஸத்யேநாதிவததி - யார் ஒருவன் உண்மையை மட்டுமே உயர்வாகக் கொண்டு உள்ளானோ - என்று பூமவித்யை உபதேஸிக்கப்பட்டது. இதன் பின்னர் பூமவித்யையின் பலனாக சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-25-2) - ஸ ஸ்வராட் பவதி தஸ்ய ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரே பவதி - அதன் பின்னர் தனது விருப்பப்படி எங்கும் ஸஞ்சாரம் செய்கிறான் - என்று கூறியது. இங்கு பூமவித்யை கூறப்பட்டபோதிலும், முதலில் அதன் உபாஸனமும் அதன் பின்னர் உபாஸனையின் பலனும் கூறப்பட்டது. இது போன்றே இங்கும் கொள்ளவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - பூம்ந: - முழுமையே மிகவும் உயர்ந்தது; ஜ்யாயஸ்தவம் - இந்த வரிகள் முழுவதும் ஒரே ப்ரகரணமாக உள்ளதால் ஆகும். இதனை விளக்குவோம். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-11-1) - ப்ராசீநசால ஒளபமந்யவ: - ப்ராசீநசாலன் ஒளபமந்யுவின் புத்திரன் - என்று இந்த ப்ரகரணம் தொடங்குகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து (5-11-2) - உத்தாலகோ வை பகவந்த: அயம் ஆருணி ஸம்ப்ரதி இமாம் ஆத்மாநம் வைச்வாநரம் அத்ய இதி தம் ஹந்தாப்யாகச்சாம - உயர்ந்தவர்களே! ஆருணி என்பவனின் புத்திரனான உத்தாலகன் என்பவன் வைச்வாநரனை உபாஸித்து வருகிறான், அவனிடம் செல்வோம் - என்று கூறப்பட்டது. ஆக ஒளபமந்யவர் போன்ற ஐந்து ரிஷிகள் வைச்வாநராத்மாவைப் பற்றி அறிய எண்ணி, உத்தாலகர் என்ற ரிஷியை அடைந்தனர். அவரிடமிருந்து வைச்வாநரனைப் பற்றி அறிய இயலாமல், அவருடன் சேர்ந்துகொண்டு வைச்வாநராத்மாவைப் பற்றி நன்கு அறிந்தவன் என்ற புகழ் பெற்ற கேகய நாட்டின் அரசனான அச்வபதியிடம், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-11-6) - ஆத்மாநமேவேமம் வைச்வாநரம் ஸம்ப்ரத்யத்யேஷா தமேவ நோ ப்ரூஹி - இந்த வைச்வாநரனைத் தவிர நீவிர் வேறு எதனையும் உபாஸிப்பதில்லை, வைச்வாநராத்மாவைப் பற்றி எங்களுக்குக் கூற வேண்டும் - என்று விண்ணப்பித்தனர். அவனிடமிருந்து ஸ்வர்க்கலோகம் தொடங்கி பூமி வரை உள்ள அனைத்தையும் தலை, கால் போன்ற அவயவங்களாகக் கொண்ட வைச்வாநரனே உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்று அறிந்தனர். அந்த உபாஸனத்தின் பலன் என்பது அனைத்து லோகங்களிலும், அனைத்து பூதங்களிலும், அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் இருக்கும் அனுபவிக்கத்தக்க அன்னமான ப்ரஹ்மத்தின் அனுபவமே என்பதை அறிந்து கொண்டனர். இப்படியாக இந்த ப்ரகரணம் முடிவதால், இது முழுவதும்

ஒரே வாக்யம் என்று அறியலாம். ஆக, இது ஒரே வாக்யம் என்று அறிந்த பின்னர், வைச்வாநரனின் அவயவங்களான ஸ்வர்க்கம் போன்றவற்றை உபாஸிக்கவேண்டும் என்று விதிப்பதும், அந்த உபாஸனங்களுக்கு ஏற்ற பலன்களைக் கூறுவதும் பூர்ணமான வைச்வாநரனை உபாசிப்பதன் ஒரு பகுதியை உணர்த்துவதே ஆகும்.

க்ரதுவத் - இப்படியே யாகங்களிலும் உள்ளது. உதாரணமாக தைத்திரீய ஸம்ஹிதை (2-2-5) - வைச்வாநரம் த்வாதச கபாலம் நிர்வபேத் புத்ரே ஜாதே - பிள்ளைக்குழந்தை பிறந்தால் வைச்வாநரனுக்கு பன்னிரண்டு கபாலயாகம் செய்யவேண்டும் - என்று விதிக்கப்பட்ட பகுதிகளே, தைத்திரீய ஸம்ஹிதை (2-2-5) - யத் அஷ்டாகபாலோ பவதி -எட்டு கபாலங்களில் - என்று தொடங்கும் வரியிலும் கூறப்படுகிறது. இதனைப் போன்றே இங்கும் கொள்ளவேண்டும். எனவே பூர்ணமான வைச்வாநர உபாஸனமே கொள்ளப்பட வேண்டும்; அவயவங்களின் உபாஸனை இயற்றத்தக்கது அல்ல என்றாகிறது.

இந்தக் கருத்தை இதே ப்ரகரணத்தில் உள்ள உபநிஷத் வரிகளே அவயவ உபாஸனத்தை நிந்திப்பதன் மூலம் காண்பிக்கின்றன. அவயவ உபாஸனம் செய்பவர்களைப் பார்த்து கீழே உள்ள வரிகள் கூறப்பட்டன:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-12-2) - மூர்த்தா தே வ்யபதிஷ்யத்யந்மாம் நாகம் இஷ்ய: இதி - என்னிடம் நீ வராவிட்டால் உனது தலை வெடித்திருக்கும்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-13-2) - அந்தோ பவிஷ்ய யந்மாம் நாகமிஷ்ய - என்னிடம் வந்திராவிடில் உனது கண்களை இழந்திருப்பாய்.

ஆகவே நாமங்கள் முதலானவை குறித்துள்ள உபாஸனங்களுக்கு ஒற்றுமை கூறும் வரிகள் தள்ளப்படுகின்றன. இப்படியாக விபரீதமான விளைவுகள் குறித்து பூமவித்யையில் ஏதும் கூறப்படவில்லை, மாறாக பூமவித்யையில் தனி உபாஸனங்களைக் காட்டிலும் அதிசயிக்கத்தக்க பலன்கள் கூறப்பட்டன. இதனை சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-16-1) - ஏஷ து வா அதிவததி ய: ஸத்யேந அதிவததி - என்று கூறியது. இங்கு பூம வித்யை மட்டுமே கூறப்பட்ட போதிலும், உபாஸனமும் சேர்த்தே கூறப்பட்டதாகிறது. இப்படி ஏற்கவில்லை என்றால், அதிசயிக்கத்தக்க பலன்கள் ஸித்திக்காது. அதாவது, நாம உபாஸனங்களைக் காட்டிலும் மேலான

பலன் பூம வித்யைக்கே கூறப்பட்டது. ஆக, பூமவித்யை உதாரணம் பொருந்தாது. எனவே பூர்ணமான வைச்வாநர உபாஸனமே கைக்கொள்ளத்தக்கது என்றாகிறது.

பூமஜ்யாயஸ்த்வாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அங்காவபத்தாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 38)

அதிகாரி விசேஷங்கள்

முமுக்ஷுமாத்ர ஸாமாந்யம் ஸ்வரூபாதி ஸமர்ப்பணம்
அகிஞ்சநே பரந்யாஸ: த்வதிக: அங்கிதயா ஸ்தித:
அத்ர ரக்ஷாபரந்யாஸ: ஸமஸ்ஸர்வே பலார்த்திநாம்
ஸ்வரூப பல நிசேஷபஸ்த்வதிகோ மோக்ஷ காங்க்ஷிணாம்

பொருள் - ஸ்வரூபம் மற்றும் பலன் ஆகியவற்றைச் ஸமர்ப்பணம் செய்தல் என்பது அனைத்து வகையான முமுக்ஷுக்களும் பொதுவானதே ஆகும். வேறு கதியற்ற முமுக்ஷு விஷயத்தில் தன்னைக் காக்கும் பொறுப்பை ஸமர்ப்பணம் செய்வது என்பது மேலும் ஓர் அங்கியாக உள்ளது. மற்ற பலன்களை விரும்பும் அதிகாரிகளுக்கும் காக்கும் பொறுப்பை ஸமர்ப்பணம் செய்தல் என்பது பொதுவாக உள்ளது. மோக்ஷத்தை விரும்பும் அதிகாரிகளுக்கு, ஸ்வரூபம் மற்றும் பல ஸமர்ப்பணம் என்பது அதிகமாக உள்ளது.

ப்ரபத்தியின் பலனை அடைபவன் ஸர்வேச்வரனே

மூலம் - பலார்த்தியாய் உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணுகிற ஜீவன் பலியாயிருக்க ஈச்வரன் இங்குப் ப்ரதாந பலியானபடி எங்ஙனையென்னில் - அசித்தின் பரிணாமங்கள்போலே சித்துக்குத் தான் கொடுத்த புருஷார்த்தங்களும் ஸர்வசேஷியான தனக்கு உகப்பாயிருக்கையாலே ஈச்வரன் ப்ரதாந பலியாயிருக்கிறான். அசேதநமான குழமணனை அழித்துப் பண்ணியும் ஆபரணம் பூட்டியும் அழகு கண்டு உகக்கிறதோடு சேதநமான கிளியைப் பஞ்ஜரத்தில் வைத்துப் பால் கொடுத்தும் வேண்டினபடி பறக்கவிட்டும் அதின் உகப்புக்கண்டு உகக்கிறதோடு வாசியில்லையிறே நிரபேக்ஷரான ரஸிகர்க்கு.

விளக்கம் - ஏதோ ஒரு பலனை அடையும் பொருட்டு ப்ரபத்தியைச் செய்து, அதன் பலனை அனுபவித்தபடி இருப்பவன் ஜீவனே ஆவான். அப்படி உள்ளபோது, ஈச்வரன் எப்படி பலனைப் பெறுகிறான் என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை தரப்படுகிறது. அசித்துக்கு உண்டாகும் மாற்றங்கள் போன்று சித் வஸ்துவான ஜீவனுக்குத் தன்னால் தரப்பட்ட புருஷார்த்தங்களால் ஈச்வரன் மகிழ்கிறான். இதன் காரணம் அனைத்தின் எஜமானனாக உள்ளதால் ஆகும். எதனையும் எதிர்பாராத ஒருவனுக்கு - மண்ணைக் குழைத்து, அதில் ஒரு பொம்மை செய்து, அந்தப் பொம்மைக்கு நகைகள் அணிவித்து அழகு பார்த்தல்; உயிருடன் உள்ள கிளியைக் கூண்டில் வைத்து, அதற்கு பால் அளித்து, தனது விருப்பத்தின்படி அதனை விடுவித்தல் - ஆகிய இரண்டு செய்கைகளுக்கும் எந்த வேறுபாடும் இருப்பதில்லை.

ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் என்றால் என்ன

மூலம் - ஆனபின்பு இங்கு

ஸ்வநிர்பரத்வ பர்யந்த ரக்ஷகைகார்த்ய பாவநம்
த்யுக்த ரக்ஷாபல ஸ்வாம்யம் ரக்ஷ்யஸ்யாத்ம ஸமர்ப்பணம்

விளக்கம் - ஆகவே ஆத்மஸமர்ப்பணம் என்பது தனது ஆத்மா என்பது தன்னைக் காக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்காகவே உள்ளது என்றும், ஆகவே ஆத்மா குறித்து தனது பொறுப்பு நீங்கியது என்றும், இந்த ஸமர்ப்பணம் மூலம் கிட்டும் பலன் தன்னுடையது அல்ல என்றும் எண்ணியபடி இருத்தல் ஆகும்.

ஸ்வரூபம் ஞானம் அற்றவர்களுக்கு ஆளவந்தாரின் தாத்தபர்யம்

மூலம் - ஸ்தோத்ரத்தில்

வபுராதிஷு யோ அபி கோ அபி வா குணத: அஸாநி யதாததாவித:
ததயம் தவ பாதபத்மயோரஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:

என்கிறதுக்குத் தாத்தபர்யமென்னென்னில் - முத்திரையிட்டிருக்கிற ராஜாவின் கிழிச்சீரை ஒரு ஹேதுவாலே தன் கையிலே இருந்தால் ராஜா கைக்கொள்ளுமென்று உள்ளிருக்கிற மாணிக்கத்தின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை விசதமாக அறியாதே கிழிச்சீரையோடே மீளக்கொடுக்குமாப்போலே

தேஹாத்யதிரிக்த ஆத்மாவின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஸ்திதிகளை விசதமாக விவேகிக்க அறியாதாரும் உள்ள அறிவைக் கொண்டு ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினால் அவ்வளவாலும் அநாதிகாலம் பண்ணின ஆத்மாபஹார சைர்யத்தால் உண்டான பகவந்நிக்ரஹம் சமிக்குமென்கிற சாஸ்த்ரார்த்தத்திலே திருவுள்ளம்.

விளக்கம் - ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ரத்தில் (52) - வபுராதிஷு யோ அபி கோ அபி வா குணத: அஸாநி யதாததாவித: ததயம் தவ பாதபத்யோரஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித: - சரீரம் போன்றவைகளில் நான் ஏதோவொன்றாக இருக்கக்கடவேன்; எனது குணங்களாலும் நான் எப்படிப்பட்டவனாகவாவது இருக்கக்கடவேன்; நான் உனது அடிமை என அறிவேன்; ஆகவே உனது இரண்டு தாமரை போன்ற திருவடிகளின் என்னை ஸமர்ப்பிக்கிறேன் - என்று உள்ளது காண்க. இதன் கருத்து என்ன? ஒருவன் தான் செல்லும் வழியில் அரசாங்க முத்திரையுடன் கூடிய மூட்டை ஒன்றைக் காண்கிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அந்த மூட்டைக்குள் இருக்கும் உயர்ந்த கற்கள் குறித்து அவன் அறியவில்லை என்றாலும், அந்த மூட்டையில் அரசாங்க முத்திரை உள்ளதால், அதனை அரசன் ஏற்றுக் கொள்வான் என்ற எண்ணத்துடன் அரசனிடம் கொடுக்க முற்படுவான் அல்லவா? இது போன்ற உடலைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம், ஸ்வபாவம், இருப்பு ஆகியவற்றை ஒருவன் அறியாதபோதிலும், தங்களுக்கு உள்ள அற்பமான அறிவு கொண்டு மட்டுமே தங்கள் ஆத்மாவை ஸர்வேச்வரனிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்வர். இப்படிச் செய்த காரணத்தினாலேயே, எல்லையற்ற காலமாக ஆத்மாவை அபஹரித்த காரணத்தினால் பெறக்கூடிய தண்டனையை ஸர்வேச்வரன் தள்ளுகிறான் என்று அறியவேண்டும். சாஸ்த்ரங்களில் உள்ள இந்தக் கருத்தே ஆளவந்தாரின் திருவுள்ளத்தில் இருந்தது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முமுசுஷுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 38)

229. கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான்; இங்குத்தானும் இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்.

அவதாரிகை - இனி "மாம்" என்கிற பதத்துக்குக் கீழும் இங்கும் ஈச்வரனுடைய செயல்களை அருளிச்செய்கிறார் - கீழ் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து "மாம்" என்ற பதத்திற்கு முன்பும் பின்பும் ஸர்வேச்வரனுடைய செயல்களைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது "ஸ்ர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்ற இடத்தில் ஸகலோபாயங்களையும் விடச் சொல்லுகையாலே, பலப்ரதனான தானும் உபாயாந்தரங்களுமாய்க் கூடி நிற்கிற நிலையைக் குலைத்தான்; "ஏகம்" என்கிற இடத்தில் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைக் கழிக்கையாலே, உபயபூதனான தானும் தன் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்தி பண்ணி நிற்கிற இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான் என்கை. உபாயாந்தரங்களைப் பிறர் என்றது "உன்னாலல்லால் யாவராலும்" என்றாற்போலே.

விளக்கம் - "ஸ்ர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று கூறும்போது அனைத்து உபாயங்களையும் கைவிடக் கூறியதால், அனைத்துப் பலன்களையும் அளிக்கவல்ல தன்னை (கண்ணன்) மற்ற உபாயங்களில் இருந்து தள்ளிக் காண்பித்துக் கொண்டு, அவற்றுடன் கூடியவன் அல்லன் என்பதை உணர்த்தினான். "ஏகம்" என்பதன் மூலம் ஸ்வீகாரத்தில் உள்ள உபாயத்வத்தை நீக்குகிறான். இதன் மூலம் உபாயமாக உள்ள தன்னையும், தான் (ஜீவன்) பற்றும மற்றவற்றில் உபாயம் உள்ளது என்னும் எண்ணம் கொண்ட ஜீவனையும் பிரித்து

உணர்த்துகிறான். திருவாய்மொழி (5-8-3) - உன்னால் அல்லால் யாவராலும் - என்பது போன்று இவன், மற்ற உபாயங்களை "மற்றவர்" என்றே கூறினான்.

230. அவனை இவன் பற்றும்பற்று அஹங்கார கர்ப்பம், அவத்யகரம்.

அவதாரிகை - இனி, ஸாதநபுத்த்யா இவன் பண்ணும் ஸ்வீகாரத்தினுடைய தோஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அவனை - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸாதனை என்ற எண்ணத்துடன் ஸ்வீகாரம் செய்வதன் தோஷத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நிருபாதிகரசுகுகனான அவனை, தத்ரக்ஷ்யபூதனான இவன், தன் ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாக ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம், ஸ்வகர்த்தருத்வரூப அஹங்கார கர்ப்பமுமாய் பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்து வாங்குமாபோலே அவத்யகரமுமாயிருக்கும் -என்கை.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனால் எந்தவித காரணமும் இல்லாமலேயே காக்கப்படும் ஜீவன், தன்னைக் காப்பதால் மட்டுமே ஸர்வேச்வரனைக் காப்பவனாக ஏற்றுக் கொள்கிறான் என்றால் - இந்த எண்ணம் அஹங்காரமே ஆகும். இது எப்படி உள்ளது என்றால் - தன்னைக் காக்கவேண்டும் என்று மகன் தந்தையிடம் ஒரு பத்திரம் எழுதி வாங்கிக் கொள்வது போன்றதாகும். இதனைப் போன்று தோஷம் நிறைந்ததாகிறது.

231. அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.

அவதாரிகை - ஆனால், ரக்ஷகமாவதுதான் எது என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம் - என்று.

விளக்கம் - ரக்ஷகத்வம் (ஜீவனை ரக்ஷிப்பது எது) என்பது எது என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இவ்வாத்மாவினுடைய ரக்ஷணத்துக்குக் கடவனான அவன், "இவனை நான் ரக்ஷிக்கக் கடவோம்", என்று அபிமாநித்துக் கொள்ளுகையாகிற ஸ்வீகாரமே இவனுக்கு ரக்ஷகமாயறுவது - என்கை.

விளக்கம் - ஆத்மாவைக் காப்பாற்றுவது என்பதற்காகவே செயல் புரியும் ஸர்வேச்வரன், "இவனை நாம் காப்போம்", என்று அன்புடன் எண்ணுவதே ஜீவனை ரக்ஷிக்கும் என்பதை அறிய வேண்டும்.

323. மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தோஷம், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்தி தோஷம்.

அவதாரிகை - சேதந ப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும் இவ்வுபாயம் ஸஹியாது என்னுமத்தைத் தெளிவிக் கைக்காக, உபாயாந்தரங்களுக்கும் இவ்வுபாயத்துக்கும் உண்டான விசேஷத்தை அருளிச் செய்கிறார் - மற்றை - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எம்பெருமான் என்னும் இந்த ஸித்தோபாயம் ஜீவனுடைய மற்ற எந்தவிதமான முயற்சிகளையும் பொறுத்துக் கொள்ளாது என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டு, இந்த உபாயத்திற்கும் மற்ற உபாயங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டை உணர்த்தி, ஸித்தோபாயத்தின் விசேஷத்தைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸித்தோபாயமான இத்தையொழிந்த உபாயங்களுக்குச் சேதந ப்ரவ்ருத்தியாலே ஸ்வரூப ஸித்தி ஆக வேண்டுகையாலே, இவனுடைய ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி தோஷமாயிருக்கும்; இந்த உபாயத்துக்கு ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்கம் அஸஹ்யமாகையாலே, இச்சேதநனுடைய ப்ரவ்ருத்தி என்பது ஒன்றுமே தோஷமா யிருக்கும் - என்கை.

விளக்கம் - ஸித்தோபாயமான இந்த உபாயம் தவிர்த்து மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தும் சேதனனின் முயற்சியாலே இருப்பைப் பெறுவதால், அந்த முயற்சிகளில் ஈடுபட்டவர்கள் தொடர்ந்து முயற்சி செய்யாமல், பாதியில் நின்றால் தோஷமே ஏற்படும். ஆனால் ஸித்தோபாயம் என்பது மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடுவதைப் பொறுக்காத காரணத்தால், ஜீவன் தனது தன்மைக்காகத் தானே முயல்வது என்பது தோஷம் ஆகிறது.

233. "சிற்றவேண்டா".

அவதாரிகை - சேதந வ்யாபாரம் ஒன்றும் வேண்டா என்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் - சிற்றவேண்டா - என்று.

விளக்கம் - சேதனர்களிடம் இருந்து எந்தவிதமான முயற்சியும் அவசியம் இல்லை என்பதற்கு ப்ரமாணம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிற “மற்றொன்றில்லை” என்கிற பாட்டிலே “சிற்ற வேண்டா” என்று சிற்றுதல் சிற்றுதலாய், பரக்க ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா என்கையாலே, இவ்வுபாயத்தில் இழியமவனுக்கு ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா என்னுமிடஞ் சொல்லிற்றிறே - என்கை.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (9-1-7) - மற்றொன்றில்லை - என்பதில் ஸித்தோபாயமானது - சிற்ற வேண்டா - உன்னை நீ சிரமப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டாம் என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்டது. இதன் மூலம் விரிவாக வேறு எதனையும் செய்யவேண்டாம் என்பது கூறப்பட்டது. ஆக ஸித்தோபாயத்தில் நிற்கும் ஒருவன் வேறு எந்த முயற்சியிலும் இறங்க வேண்டாம் என்று கூறப்பட்டது.

234. நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று.

அவதாரிகை - இதுதான் இச்லோகந் தனக்குள்ளே சொல்லிற்றென்கிறார் - நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று - என்று.

விளக்கம் - இந்தக் கருந்து இந்த சரம ச்லோகத்திலேயே உள்ளது என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய என்று ஸகல ப்ரவ்ருத்தியினுடையவும் நிவ்ருத்தியினுடையவும் நிவ்ருத்தியே இவனுக்கு வேண்டுவதென்னுமிடம் கீழே சொல்லிற்று - என்கை.

விளக்கம் - “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்று கூறுவதன் மூலம் ஜீவன் தனது முயற்சிகள் அனைத்தையும் கைவிட வேண்டும் என்பதே உணர்த்தப்பட்டது.

235. உபகார ஸ்ம்ருதியும் சைதந்யத்தாலே வந்தது; உபாயத்தில் அந்தர்பவியாது.

அவதாரிகை - ஆனால், உபகார ஸ்ம்ருதிதான் வேணுமோ? அது உபாயத்தில் முதலிடாதோ? என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - உபகார ஸ்ம்ருதியும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அவன் செய்த நன்மைகளுக்கு நன்றி தெரிவிக்கக்கூடாதோ? இவ்விதம் நன்றி தெரிவிக்கும் செயலும் மற்ற உபாயங்களில் சேர்ந்து விடுமோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கான விடையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்”, “மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்” இத்யாதியாலே இவ்வுபாய விஷயத்தில் இவன் பண்ணும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் இவனுடைய சைதந்ய ப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை; இது உண்டாகையாலேயன்றோ ஈச்வரன் கார்யஞ்செய்தது என்று உபாயத்தில் உட்புகாது - என்கை. ஆக சதுர்த்த பதார்த்தத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-7-8) - என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய், (2-7-7) - மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய் - போன்றவை மூலம் அவன் செய்த நன்மைகளுக்குத் தெரிவிக்கப்படும் நன்றிகள், இவன் அறிவால் ஏற்பட்டதாகும். இந்த நன்றிகளைக் கூறியதால்தான் எம்பெருமான் கார்யம் செய்தான் என்று கூற முடியாத காரணத்தால், இவ்விதம் நன்றி கூறும் செயல் என்பது, மற்ற உபாயங்களில் சேராது. இப்படியாக நான்காவது பதத்தை (மாம்) விளக்கினார்.

236. சரணம் - உபாயமாக.

அவதாரிகை - இனி, பஞ்சமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - சரணம் - என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - உபாயமாக - என்று.

விளக்கம் - அடுத்து சரணம் என்னும் ஐந்தாவது பதத்தை விளக்குகிறார். இதற்கான பொருளை இனி விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - தனியாக ஏதும் இல்லை.

237. இந்த சரண சப்தம் ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக் கடவதேயாகிலும், இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது; கீழோடே சேர வேண்டுகையாலே.

அவதாரிகை - அர்த்தாந்தரங்களையுங் காட்டவற்றாயிருக்க, இவ்விடத்தில் இது உபாயத்தையே காட்டுகிறமையை ஸஹேதுகமாக அருளிச் செய்கிறார் - இந்த சரணசப்தம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சரணம் என்ற பதம் பல அர்த்தங்களைக் கொண்டது என்றாலும் இங்கு இந்தப் பதம் எம்பெருமான் என்ற உபாயத்தையே கூறுகிறது என்பதையும், இதற்கான காரணத்தையும் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரச் சப்தச்சரண மித்யயம் வர்த்ததே என்கிறபடியே சரணசப்தமான இது ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக் கடவதேயாகிலும், ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தைக வாசக: என்கிறபடியே இந்த ஸ்தலத்திலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது. ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையால், கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே - என்கை.

விளக்கம் - அஹிர்யுத்தந்ய ஸம்ஹிதை - உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரச் சப்தச்சரண மித்யயம் வர்த்ததே - உபாயம், வீடு, ரக்ஷகன் என்னும் மூன்று பொருள்களைக் கொண்டது சரணம் என்ற சொல் ஆகும் - என்றது. ஆக சரணம் என்ற பதம் ரக்ஷகன், வீடு, உபாயம் என்னும் மூன்றையுமே உணர்த்துவதாக உள்ளது. என்றாலும் - ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தைக வாசக: - இப்போது இங்கு உபாயம் என்பதைக் கூறுகிறது - என்று ஸம்ஹிதையில் உள்ளபடி, இந்த இடத்தில் உபாயம் என்பதையே உணர்த்துகிறது. அனைத்துத் தர்மங்களையும் கைவிட்டு, தன்னையே பற்றும்படியாகக் கூறும் ப்ரகரணம் (context) என்பதால், அதே பொருளில் உள்ளது போன்று சரணம் என்ற பதத்திற்குப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 3)

மூலம் - நம் தர்சனத்துக்குத் தத்வங்கள் மூன்று; அவையாவன - சித்தும், அசித்தும், ஈச்வரனும் ப்ரகாரப்ரகாரிகள் ஐக்யத்தாலே ஒன்றென்னலாய், ஸ்வரூப பேதத்தாலே பலவென்னலா யிருக்கும். அசித்தாகிறது - குணத்ரயாத்மகமாய், நித்யமாய், விபுவாய், ஸதத பரிணாமியாய், ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற அசித்திலே போக்யதா புத்தி பண்ணி, ஸம்ஸாரத்தைத் த்ருடமாக்கிக் கொள்ள வேணுமென்றிருக்குமவனுக்கும் ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயிக்கவேணும்; இது த்யாஜ்ய மென்னும் ப்ரதிபத்தியுண்டாய், இத்தைக் கழித்துக் கொள்ள வேணுமென்றிருக்குமவனுக்கு ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயிக்கவேணும். ஸம்ஸார பந்த ஸ்திதி மோக்ஷ ஹேது: என்னும் தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே என்னும் சொல்லுகிறபடியே. "நான் பிணைத்த பிணை ஒருவராலவிழ்க்கப் போகாது; என்னையே கால்கட்டி அவிழ்த்துக் கொள்ளவேணும்" என்றானிறே. அது தன்னையே இவரும் "பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலறா சொல்லாய் யானுன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சி" என்றாரிறே. ஒரு குருவி பிணைத்த பிணை ஒருவரால் அவிழ்க்கப் போகிறதில்லை; ஸர்வ சக்தி கர்மாநுகுணமாகப் பிணைத்த பிணையை அவனையே கால் கட்டி அவிழ்த்துக் கொள்ளுமித்தனைகாண்" என்று திருநறையூரறையர் வார்த்தை. சேதநன் நித்யனாய், அணுவாய், ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணனாய், ஜ்ஞாந குணகனாய், ஏகரூபனாய், பகவச்சேஷபூதனாயிருக்கும்.

விளக்கம் - நம்முடைய தரிசனத்திற்குத் தத்துவங்கள் மூன்றாகும். அவை - சித், அசித் மற்றும் ஈச்வரன் என்பதாகும். இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம் - அனைத்தும் ப்ரஹ்மமாகவே உள்ளன; பொருள் ஒன்றே, பல அல்ல என்றும் கூறும்போது மூன்று எனப்படுவது எப்படி? ப்ரகாரப்ரகாரிகள் ஐக்கியம் காரணமாக ஒன்று எனவும், ஸ்வரூப வேறுபாடுகளால் பலவும் ஆகும். அசித் என்பது மூன்று குணங்களுடன் கூடியதாக, எப்போதும் உள்ளதாக, எங்கும் உள்ளதாக, எப்போதும் மாற்றத்தை அடைந்தபடி உள்ளதாக, விடத்தக்கது என்று அறியக் கூடியதாக இருக்கும். இப்படியாக உள்ள அசித் பொருள்களில் இன்பம் உள்ளது என்று எண்ணி, ஸம்ஸாரத்தைப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று உறுதியாக உள்ளவன் கூட, ஸர்வேச்வரனையே பற்றவேண்டும். இது விடத்தக்கது என்னும் நினைவு காரணமாக, இவற்றைக் கழித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று இருப்பவன் கூட ஸர்வேச்வரனையே பற்ற வேண்டும். இதற்கான ப்ரமாணங்கள்:

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - ஸம்ஸார பந்த ஸ்திதி மோக்ஷ ஹேது: - ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்படுவதற்கும், அதில் நிலைப்பதற்கும், அதில் இருந்து விடுபடுவதற்கும் காரணமாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளான்.
- கீதை (7-14) - தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே - இந்த ப்ரக்ருதி என்னுடைய குணங்களின் ரூபமாக என்னால் உருவாக்கப்பட்டது; இதனை யாரும் கடக்க இயலாது; என்னைச் சரணம் அடைந்தவர்கள் இதனைத் தாண்டுகின்றனர். எம்பெருமான், “நான் கட்டி வைத்த கட்டு என்பது யாராலும் அவிழ்க்க இயலாது. என்னையே கால் பிடித்து மட்டுமே அதனை அவிழ்த்துக் கொள்ள வேண்டும்”, என்று மேலே உள்ள கீதையில் கூறினான். இதனையே ஆழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் (3-2-3) - பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலறா சொல்லாய் யானுன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சி என்றது காண்க.

பிள்ளை திருநறையூரறையர், “ஒரு சாதாரண குருவி கட்டி வைத்தது அல்ல இந்தக் கட்டு. அதனால் இந்தக் கட்டை யாரும் எளிதாக அவிழ்க்க முயல்வதில்லை. இந்தக் கட்டு ஸர்வசக்தியும் படைத்த எம்பெருமானால், கர்மங்களுக்கு ஏற்பக் கட்டப்பட்டது. ஆக அவனையே கால் பிடித்து அவிழ்த்துக் கொள்ள வேண்டும்”, என்றார். சேதனன் எனப்படும் சித் என்பது - என்றும் உள்ளதாக, அணு அளவே உள்ளதாக, ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமயமானதாக, ஞானத்தையே குணமாகக் கொண்டதாக, மாற்றம் அற்றதாக, எம்பெருமானுக்கு எப்போதும் அடிமைப்பட்டதாக இருப்பதாகும்.

மூலம் - இப்படியிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய வைலக்ஷணயத்தை அநுஸந்தித்து ஜராமரண மோக்ஷாய என்கிறபடியே ஆத்மாநுபவமமமையுமென்றிருக்குமவனுக்கும், ஸர்வேச்வரனை உபாஸிக்கையும் அந்திமஸ்ம்ருதியும் வேணும்; ஆத்மாநுபவத்தை நெகிழ்ந்து ஸர்வேச்வரனுடைய குணாநுபவம் பண்ணவேணுமென்றிருக்குமவனுக்கும் அவன்றன் னையே உபாயமாகப் பற்றவேணும்.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள ஆத்மாவின் உன்னதமான தன்மையையே எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும். கீதை (7-29) - ஜராமரண மோக்ஷாய - கிழத்தன்மை, மரணம், மோக்ஷம் என்னும்படி ஆத்ம அனுபவம் அமையும் என்று உள்ளவன் - ஸர்வேச்வரனை உபாஸிக்கவேண்டும், உயிர் நீங்கும் அந்திம காலத்திலும் அவனுக்கு ஸர்வேச்வரனின் நினைவு இருத்தல் வேண்டும். ஆத்ம அனுபவத்தை நெகிழ்ந்து ஸர்வேச்வரனின் குணங்களை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று எண்ணுபவனும் அந்த ஸர்வேச்வரனையே உபாயமாகப் பற்றவேண்டும்.

மூலம் - இவற்றிலொன்றை அறியிலும் “ஒண்டாமரையாள் வேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு” என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனளவிலே பர்யவஸித்தன்றி நில்லாது. ஜ்ஞாநமாகில் ஸ்ரீய:பதியைப் பற்றியல்லது நில்லாது. பகவத்வ்யதிரித்த விஷயங்களைப் பற்றிப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநமெல்லாம் அஜ்ஞாநகல்பம்; தத்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமநோந்யதுக்தம், தத கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுத்தயே ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் என்கிறபடியே பகவத் விஷயத்தையொழியக் கற்றவை எல்லாம் செருப்புக்குத் தக்கற்றவோபாதி. இப்படியிருக்கிற சிதசிதீச்வரர்கள் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அறியக்கடவாரொருவருமில்லை; இவற்றையுள்ளபடியறிவாரில் தலைவராயிற்று இவ்வாழ்வார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனின் ஸ்வரூபத்தைத் தனியாக அருளிச் செய்யாமல், இப்படி சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றுடன் கூறியது ஏன்? இவற்றில் ஒன்றை அறிந்தாலும், அந்த அறிவானது முதல் திருவந்தாதி (67) - ஒண்டாமரையாள் வேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு - என்னும்படி ஸர்வேச்வரனிடம் சென்று முடிந்து அல்லாது, வேறு எங்கும் நிற்காது. ஞானம் என்பது பெரியபிராட்டியின் நாயகனைப் பற்றியது அல்லாமல், தனியாக எம்பெருமானைப் பற்றியது மட்டும் அல்ல. எம்பெருமானைப் பற்றி ஞானம் அல்லாமல் மற்ற விஷயங்களைப் பற்றிய ஞானம் அனைத்தும் அஞ்ஞானமே ஆகும். இதனை ப்ரஹ்லாத சரிதத்தில் கூறப்பட்ட வசனம் மூலம் அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் (6-5-87) - தத்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமநோந்யதுக்தம், தத கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுத்தயே ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் - ஸம்ஸார

பந்தத்தை ஏற்படுத்தாத கர்மமே கர்மம்; மோசடித்தை ஏற்படுத்தும் ஞானமே ஞானம்; மற்ற கர்மங்கள் துக்கத்தை உண்டாக்கும்; மற்ற ஞானங்கள் கர்மங்களின் மேன்மையை மட்டுமே காட்டும் - என்றது. ஆகவே பகவத் விஷயத்தைத் தவிர ஒருவன் கற்றவை அனைத்தும் கர்மங்களின் மேன்மையை மட்டுமே உணர்த்துவதாகும். இப்படியாக உள்ள சித், அசித் மற்றும் ஈசுவரன் ஆகியவற்றின் ஸ்வரூபம் மற்றும் ஸ்வபாவம் ஆகியவற்றை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களோ அல்லது அறியக்கூடியவர்களோ யாரும் இல்லை. முதலாழ்வார்கள் போன்றவர்கள் இவற்றை அறிவார்களே என்று கேட்கலாம். இப்படி இவற்றை உள்ளது உள்ளபடி அறிபவர்களின் தலைவராக நம்மாழ்வார் உள்ளார் என்று கருத்து.

மூலம் - இவர்க்கு ஒப்புச்சொல்லாவார் ஸம்ஸாரிகளிலுமில்லை, நித்யஸூரிகளிலுமில்லை. தம்படி தாமுமறியார்; ஸம்ஸாரிகளுமறியார்கள்; ஸர்வேச்வரனுமறியான். ஒரு ஸாதநத்தை அநுஷ்டித்து இந்த நன்மை நமக்கு வருமென்றிருக்க வந்ததல்லா மையாலே தாமுமறியார்; இவரைப்போலே இருப்பாரை ஸம்ஸாரத்தில் காணாமையாலே ஸம்ஸாரிகளுமறியார்கள்; தன் குணங்கள் புறம்பொருவ்யக்தியில் இப்படிப் பலிக்கக் காணாமையாலே ஸர்வேச்வரனுமறியான். ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தரானவோபாதி நித்யஸூரிகளிலும் வ்யாவ்ருத்தர்.

விளக்கம் - தத்வத்ரயம் என்ற இவற்றின் உண்மையான ஞானம் காரணமாக ஸர்வேச்வரனின் அனுபவம் என்ற ஆனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கிய இந்த ஆழ்வாருக்கு ஈடாக ஸம்ஸாரிகளில் யாரும் இல்லை; நித்யசூரிகளிலும் யாரும் இல்லை. ஏதோ ஒரு சாதனம் மூலம் இந்த நன்மை உண்டாகும் என்று எண்ணி அதனைச் செய்பவர் போன்று இவர் இல்லாததால், தன்னைப் பற்றித் தாமும் அறியார்; ஸம்ஸாரிகளும் அறிய மாட்டார்கள்; தனது குணங்களுடன் கூடிய இப்படிப்பட்ட ஒருவரைப் படைத்தோம் என்று இதுவரை அறியாத ஸர்வேச்வரனும் இவரை உள்ளபடி அறியமாட்டான். ஸம்ஸாரிகளில் இவர் எப்படி வேறுபட்டுள்ளாரோ, அது போன்று நித்யஸூரிகளிலும் வேறுபட்டவர் ஆவார்.

மூலம் - “அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ வையமோ நும் நிலையிடம்” என்று உபய விபூதியிலுமடங்காதிருப்பர். “விண்ணுளாரிலும் சீரியார்” என்னும்படியாயிற்று இவர் நிலை. பகவதநுபவத்துக்குப் பாங்கான தேசத்திலே இருந்து அநுபவிக்கிறவர்களைப் போலன்றே, அவ்வநுபவத்துக்கு மேட்டு நிலமான ஸம்ஸாரத்திலே இருந்து அநுபவிக்கிறவர்கள். கலெள ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீச்வரம் நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோ பஹதா ஜநா: என்கிறபடியே கலிகாலத்திலே பகவத்ருசி ஒருவர்க்கும் பிறக்கிறதல்ல. துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிதாம் சூணபங்குர: தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்டப்ரியதர்சநம் என்கிறபடியே முதல் தன்னிலே மநுஷ்யசரீரம் கிடையாது; பெற்றாலும் ஸர்வேச்வரன் ப்ராப்யமென்று அவனைப் பெறுகைக்கு

அநுரூபமாயிருப்பதொரு உபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்க வேணுமென்னும் ருசி ஒருவருக்கும் பிறவாது; இதுண்டாகிலுமுண்டாம்; பாகவத சேஷத்வம் உண்டாகாதென்னுமிடம் சொல்ல வேண்டாவிடே. மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கச்சித்யததி ஸித்தயே! யததாமபி ஸித்தாநாம் கச்சிந்மாம் வேத்தி தத்வத: என்று ஸர்வேச்வரன் தானுமருளிச் செய்தான்.

விளக்கம் - நித்யசூரிகளில் இவர் வேறுபட்டவர் ஆவார் என்று கூறும்போதே ஸம்ஸாரிகளிலும் வேறுபட்டவர் ஆவார் என்பது கிம்புநர் ந்யாயம் மூலம் விளங்குகிறது. ஆயினும் கடந்த பத்தியில் கூறியது போன்று ஏன் தனித்துக் கூறவேண்டும்? இதனை ஓர் உதாரணம் மூலம் அருளிச் செய்கிறார். திருவிருத்தம் (75) - அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ வையமோ நும் நிலையிடம் - என்னும்படி உபயவிபூதியில் இவர் அடங்காதவர் ஆவார். திருவிருத்தம் (79) - விண்ணுளாரிலும் சீரியார் - என்னும்படியாக இவரது நிலை உள்ளது. அதாவது லீலா விபூதியில் இவர் உள்ளபோது, உபயவிபூதியில் இவர் அடங்காதவர் என்பது எப்படி என்பதைக் கடந்த திருவிருத்த வரி உணர்த்துகிறது. எம்பெருமானுடைய அனுபவம் கிட்டுவதற்கு ஏற்ற இடமாக உள்ள பரமபதத்தில் நின்று அனுபவிப்பவர்கள் போன்று அல்லாமல், அந்த அனுபவம் எளிதாகக் கிட்ட இயலாமல் உள்ள ஸம்ஸாரத்தில் நின்று அனுபவிப்பவர்கள் என்று மிகவும் அரிதே. ஸம்ஸாரம் என்பது இடம் காரணமாக மட்டுமே எம்பெருமானின் அனுபவத்திற்கு ஏற்ற இடமாக இல்லாமல், காலத்தாலும் ஏற்ற இடமாக இல்லை என்பதை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் - கலெள ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீச்வரம் நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோ பஹதா ஜநா: - மைத்ரேயரே! கலிகாலத்தில் உலகின் தலைவனாகவும், விஷ்ணு என்று போற்றப்படுபவனும், அனைத்தையும் படைத்தவனும், ஸர்வேச்வரனும் ஆகிய எம்பெருமானைப் பாஷாண்டிகளால் திசை திருப்பப்பட்ட மக்கள் வணங்குவதில்லை - என்றது. இதன்படி, கலிகாலத்தில் பகவத் ருசி யாருக்கும் எளிதாகப் பிறப்பதில்லை. ஸ்ரீமத்பாகவதம் - துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிதாம் சஷணபங்குர: தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்ட ப்ரியதர்சநம் - மனித சரீரம் கிடைப்பது மிகவும் அரிது; அப்படியே கிடைத்தாலும், அது உடனே அழிந்துவிடும் தன்மை கொண்டது; சில காலம் அழியாமல் இருந்தாலும், அந்தக் காலத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனே நமக்கு ஏற்றவன் என்ற ஞானம் பிறப்பது அரிது - என்று கூறும்படி மனிதசரீரம் என்பது எளிதாகக் கிட்டுவதில்லை. அப்படியே கிட்டினாலும் ஸர்வேச்வரனே அடையத்தக்கவன் என்று எண்ணி, அவனைப் பெறுவதற்கு ஏற்றதான உபாயத்தைப் பற்றவேண்டும் என்ற ஆசை பிறப்பது அரிது; அப்படியே அந்த ஆசை பிறந்தாலும், அவனது அடியார்களுக்கு அடிமையாக இருக்கும் எண்ணம் ஏற்படாது என்று சொல்லவும் வேண்டுமா? இதனை உணர்ந்தே கீதையில் (7-3) - மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கச்சித்யததி ஸித்தயே! யததாமபி ஸித்தாநாம் கச்சிந்மாம் வேத்தி தத்வத: - ஆயிரம் மனிதர்களில்

ஒருவன் மட்டுமே ஸித்தி அடைய முயற்சிக்கிறான்; அப்படி முயல்கின்ற ஆயிரம் ஞானிகளில் ஒருவன் மட்டுமே என்னை அறிகிறான் - என்றான்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 27)

14. வண்டினம் முரலும் சோலை மயிலினம் ஆலும் சோலை

கொண்டல் மீது அணவும் சோலை குயிலினம் கூவும் சோலை

அண்டர்கோன் அமரும் சோலை அணிதிருவரங்கம் என்னா

மிண்டர் பாய்ந்து உண்ணும் சோற்றை விலக்கி நாய்க்கு இடுமின் நீரே.

பொருள் - வண்டுகளின் கூட்டங்கள் இனிமையாக ரீங்காரம் செய்தபடி உள்ள சோலைகள், மயில்கள் அழகாக ஆடியபடி உள்ள சோலைகள், மேல்பக்கமாக மேகங்கள் வந்து அணைத்துக் கொள்ளும்படியாக உள்ள சோலைகள், குயில்கள் “ஸ்ரீரங்கா” என்று கூவும்படியாக உள்ள சோலைகள், தேவர்களின் அதிபதியான ஸ்ரீரங்கநாதன் வாஸம் செய்யும்படியான சோலைகள் கொண்டதும், இந்த உலகிற்கே ஆபரணம் போன்று உள்ளதும் ஆகிய “திருவரங்கம்” என்ற திவ்யதேசத்தின் பெயரைக் கூட உச்சரிக்காத மூடர்கள் மேலே விழுந்து, அவர்கள் உண்கின்ற சோற்றை விலக்கி நாய்க்கு இடுவீர்களாக.

அவதாரிகை - பிறர் முகம் பார்த்துச் சொல்லியும், தம்மிலே சொல்லியும் இப்படி ஹிதம் சொன்னவிடத்திலும் அவர்கள் விமுகராகையாலே அவர்களை வெறுத்து, அவர்களோட்டை ஸஹவாஸத்தால் வந்த க்லேசம் தீர, கர்ப்பூர நிகரத்தை வாயிலே இடுவாரைப் போலே கோயிலை அனுபவித்து, “இப்படி தங்களுக்குச் சொல்லப் பாராப்தமாயிருக்க இத்தை அநாதரிப்பதே!”, என்று அவர்களை உபேக்ஷாவசனத்தைப் பண்ணி, இவர் பரோபதேசாத் நிவ்ருத்தராகிறார். இதுதான் ஸ்வாநுபவமாயிருக்க பரோபதேசமாத் தலைக்கட்டுகிறது; ஸத்துக்கள் அநுபவ ஜ்ஞாநம் பிறர்க்குக் கர்த்தவ்யமாகக் கடவதிறே.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகளுக்கு நன்மை உண்டாக்கவல்ல விஷயம் குறித்து நேரடியாகக் கூறினார்; தனக்குத்தானே கூறிக்கொள்வது போன்றும் கூறினார். ஆனாலும் அவர்கள் இவர் கூறியதை செவிமடுக்கவில்லை. அவர்கள்

எம்பெருமானிடம் ஈடுபடாமல் இருப்பதைக் கண்டு வெறுப்பு கொண்டார். வாயில் உண்டான கசப்பு நீங்க கர்ப்பூரக்கட்டியைச் சேர்த்துக் கொள்வது போன்று, இவர்களுக்கு செய்யப்பட்ட வீணான உபதேசம் காரணமாக உண்டான துன்பம் நீங்க, திருவரங்கம் பெரியகோயிலை அனுபவித்து நின்றார். மேலும், “இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த கோயில் இவர்கள் அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடி இருக்கும்போது, இதனில் ஈடுபடாமல் உள்ளனரே”, என்று அவர்களை இகழ்ந்து கூறினார். நான்காம் பாசரம் தொடங்கி மற்றவர்களுக்காக இதுவரை செய்து வந்த உபதேசங்களை நிறுத்துகிறார். இந்தப் பாசரம் தனக்குத்தானே கூறிக்கொள்வதாக உள்ளபோதிலும், மற்றவர்களுக்காகச் செய்யப்படும் உபதேசமாகவே எடுக்கவேண்டும். நல்லவர்களின் அனுபவச் சொற்கள் அனைவராலும் பின்பற்ற ஏற்றதாகவே இருக்கும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (வண்டினம் முரலும் சோலை) - கிண்ணகத்தில் இழிவார் திரள்திரளாக இழியுமாபோலே, மது வெள்ளத்தாலே வண்டுகள் திரள்திரளாகவாய்த்து இழிவது. கழுத்தே கட்டளையாக மதுபாநத்தைப் பண்ணி, புக்க த்ரவ்யம் இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலும், தான் வாய்விடமாட்டாமையாலும் ஆளத்திவையா நிற்குமாய்த்து. முக்தர் திரள்திரளாக பகவதநுபவம் பண்ணி, போக்குவீடாக ஸாமகாநம் பண்ணிக் களிக்குமாபோலே, இவ்வூரில் திர்யங்களுங்கூடக் களித்து வர்த்திக்குமென்கை. (மயிலினம் ஆலும் சோலை) - வண்டுகளுடைய த்வநியைக் கேட்டும், சோலையின் பசுமையைக் கண்டும், வர்ஷாவில் மேகங்களாக நினைத்து, இனமினமாக மயில்களானவை ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணாநிற்கும். ஆலுதல் - ஆடுதலும் களித்தலும். (கொண்டல் மீது அணவும் சோலை) - இவற்றினுடைய ஆலிப்பையும், சோலைப் பரப்பையும் பசுமையையும் கண்டு, மேகங்களானவை ஸமுத்ரமாகக் கொண்டுபடியா நிற்கும். அன்றிக்கே, மேகபதத்தளவும் செல்லத் திருச்சோலைதான் ஓங்கியிருந்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இவ்வூரில் பொழிலும் மயல்மிகு பொழிலாயிருக்கிறபடி. திருமலையில் பொழிலின் இருட்சியாலே, புக்கவிடமும் புறப்பட்ட இடமும் தெரியாது; இவ்வூரில் பொழில் வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக ப்ரமிப்பிக்கும். (குயில் இனம் கூவும் சோலை) - கீழ்ச் சொன்னவற்றின் வ்யாபாரமின்றிக்கே, குயிலினங்களானவை இருந்தவிடத்திலேயிருந்து, தாந்தாமிருந்த ப்ரதேசத்தில் குளிர்த்தியாலே அந்யோந்யம் அழையா நின்றன.

விளக்கம் - (வண்டினம் முரலும் சோலை) - நதியில் நீராட வருபவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நீராடி நிற்பது போன்று, திருவரங்கத்தின் சோலைகளில் உள்ள தேன் வெள்ளத்தில் வண்டுகள் கூட்டம் கூட்டமாக சுற்றியபடி உள்ளன. கழுத்துமுட்ட அவை தேனைப் பருகி, அதன் காரணமாக இருக்கும் இடத்தில் நிற்க முடியாமலும், விருப்பப்படி ஓசை எழுப்ப இயலாமலும், ரீங்காரம் செய்தபடி உள்ளன. முக்தி

பெற்றவர்கள் பரமபதம் சென்று ஸர்வேச்வரனைக் கண்டுகளித்த பின்னர், அதன் விளைவாக ஸாமகானம் பண்ணி நிற்பார்கள். அது போன்று, இங்குள்ள வண்டுகள், அரங்கனைக் கண்டதன் விளைவாக ரீங்காரம் செய்தபடி உள்ளன. (மயிலினம் ஆலும் சோலை) - இங்குள்ள மயில்கள் வண்டுகளின் ரீங்காரத்தைக் கேட்கின்றன, சோலைகளின் பசுமையைக் காண்கின்றன. இவற்றைக் கண்டவுடன், மழைக்கால மேகங்கள் வந்துவிட்டன என்று எண்ணி, மிகவும் மகிழ்வுடன் கூட்டமாக ஆடி நிற்கின்றன. ஆலுதல் என்றால் ஆடுதல் மற்றும் களித்தல். (கொண்டல் மீது அணவும் சோலை) - வண்டுகளின் ரீங்காரம், மயில்களின் ஆட்டம், சோலைகளின் பசுமை ஆகியவற்றை ஒருசேரக் கண்ட மேகங்கள், திருவரங்கத்தை பெரிய ஸமுத்ரமாக எண்ணி, நீர் பருகும்விதமாக சோலைகளை அணைத்து நிற்கின்றன. அல்லது மேகக் கூட்டம் வரை ஓங்கி நிற்கும் சோலைகள் என்றும் கொள்ளலாம். திருவாய்மொழி (2-10-3) - மயல்மிகு பொழில் - என்று திருமாலிருஞ் சோலையைக் கூறியது போன்று இங்கும் உள்ளது. திருமாலிருஞ்சோலையில் உள்ள பொழில்களின் அடர்த்தி காரணமாக புறப்பட்ட இடமும், சென்று சேர்ந்த இடமும் தெரியாது; இங்குள்ள பொழில்கள், மயில்களுக்கும் மேகங்களுக்கும் ஒன்றை மற்றொன்றாக நினைக்கும்படி உள்ளன என்றார். (குயில் இனம் கூவும் சோலை) - கீழே கூறப்பட்ட வண்டுகள் முதலானவை போன்று, குயில்களும் தாங்கள் இருக்கின்ற இடத்தைவிட்டு அகலாமல் உள்ளன. தாங்கள் உள்ள இடத்தின் குளிர்ச்சி காரணமாக, ஒன்றை மற்றொன்று அழைத்தபடி உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (அண்டர்கோன் அமரும் சோலை) - வண்டு, மயில், கொண்டல், குயில் இவற்றோபாதி இவனும் சோலைப்பரப்பையும் போக்யதையும் கண்டு, விடமாட்டாதே கிடக்கிறானாய்த்து. ரக்ஷ்யபூதரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு ப்ராப்யமானவோபாதி ரக்ஷகனான ஈச்வரனுக்கும் ப்ராப்யமாய்க்காணும் இத்தேசமிருப்பது. (அண்டர்கோன்) - அண்டாந்தர் வர்த்திகளை நிர்வஹிக்கைக்காக என்னுதல்; பர வ்யூஹ விபவ ஸ்தாநங்களை விஸ்மரித்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம் என்னுதல். (சோலை அணி திருவரங்கம்) - சோலையை ஆபரணமாகவுடைத்தான கோயில் என்னுதல். ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயில் என்னுதல். (திருவரங்கம் என்னா மிண்டர்) - அவன் தங்களுக்காக வந்து கண்வளராநிற்க, அவன் இருந்த தேசத்தை வாயாலே சொல்லவுங்கூட மாட்டாத மூர்க்கர்; மூர்க்கராகிறார் - விழுக்காடறியாதவர்கள். அதாகிறது - நரகவாஸம், கர்ப்பவாஸம் முதலானவை பிடரியைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்க, கேவலம் தேஹபோஷணபரராய் இருக்குமவர்கள்.

விளக்கம் - (அண்டர்கோன் அமரும் சோலை) - திருவரங்கத்தில் உள்ள சோலையின் பரப்பு மற்றும் இனிமை ஆகியவற்றைக் கண்டு வண்டுகள், மயில்கள், மேகங்கள் மற்றும் குயில்கள் ஆகியவை அகலாமல் திருவரங்கத்திலேயே வசிக்கின்றன. இது போன்றே அரங்கனும் இங்கேயே அகலாமல் உள்ளான். ஸ்ரீரங்கநாதனால் காப்பாற்றப்படும் ஸம்ஸாரிகளுக்குப் புகலிடமாக இந்த இடம் உள்ளது போன்றே, அவர்களைக் காக்கின்ற ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கும் இந்த இடம் புகலிடமாக உள்ளது. (அண்டர்கோன்) - அண்டத்தில் வசிக்கின்ற ஸம்ஸாரிகளை நியமிப்பதற்காக இங்கு உள்ளான். பர வ்யூஹ விபவ இருப்பிடங்களை மறந்துவிட்டு, நித்யவாசம் செய்யும் இடம் இதுவாகும். (சோலை அணி திருவரங்கம்) - சோலைகளையே தனது ஆபரணமாகக் கொண்டது திருவரங்கம் ஆகும். ஸம்ஸார மண்டலத்துக்கே ஆபரணம் என்றும் கொள்ளலாம். (திருவரங்கம் என்னா மிண்டர்) - இவன் தங்களுக்காக இறங்கிவந்து இங்கு கிடக்கும்போது, இவன் உள்ள திருவரங்கத்தின் பெயரைத் தங்கள் வாயால் சொல்லவும் மாட்டாத மூடர்கள். மூர்க்கர் என்றால் தங்களது தற்கால நிலை, எதிர்கால நிலை அறியாதவர்கள். அதாவது, நரகவாஸம், கர்ப்பவாஸம் போன்ற துன்பங்கள் கழுத்தைப் பிடித்தபடி உள்ளபோதும் தங்களது உடலைப் பேணுவதிலேயே குறிக்கோள் கொண்டவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (பாய்ந்துண்ணும் சோற்றை விலக்கி நாய்க்கிடுமின் நீரே) - திருவரங்கமென்னமாட்டாத மூர்க்கராயிருப்பார் ஜீவிக்கிறது வழியல்லாவழியே அபஹரித்து ஜீவிக்கிறார்களித்தனை; அத்தை விலக்கி நாய்க்கு இடுங்கோள். தங்களை உத்தேசித்து வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற அந்த உபகாரத்தை அறியாத க்ருதக்நர் ஜீவிக்கிற ஜீவனத்தை விலக்கி, ஒரு நாள் ஒரு பிடி சோறிட்டவன் வாசலைப் பற்றிக் கிடக்கும் அத்தனை க்ருதஜ்ஞமான நாய்க்கு இடுங்கோள். இதுதான் யோ ஸாதுப்யோ அர்த்தமாதாய ஸாதுப்ய: ஸம்ப்ரயச்சதி என்னும் நிர்வாஹகரைக் குறித்திறே சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (பாய்ந்துண்ணும் சோற்றை விலக்கி நாய்க்கிடுமின் நீரே) - திருவரங்கம் என்று கூறாத நன்றி கெட்டவர்கள், ஸ்ரீரங்கநாதனின் செல்வங்களைத் திருடியே வாழ்பவர்கள் ஆவர். அப்படியாக உள்ள அவர்களின் சோற்றைப் பிடுங்கி நாய்க்கு இடுங்கள் என்று கூறுகிறார். தங்களைக் கரையேற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் பெரியகோயிலில் சயனித்துள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனின் கருணையை அறியாத நன்றி கெட்டவர்களின் உணவைப் பறித்து, ஒருவேளை ஒரு பிடி உணவு இட்டாலும் அவன் வீட்டு வாசலில் நிற்கும் நன்றியுள்ள நாய்க்கு இடுங்கள் என்றார். யாரிடம் இப்படிக்கூறுகிறார் என்றால், யோ ஸாதுப்யோ அர்த்தமாதாய ஸாதுப்ய: ஸம்ப்ரயச்சதி - யார் ஒருவர் தீயவர்களிடமிருந்து பொருளை எடுத்து

நல்லவர்களிடம் கொடுக்கிறாரோ - என்னும்படி உள்ள திருமங்கையாழ்வாரைப் போன்றவர்களிடம் கூறுகிறார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்